

2014. december 14. – Advent 3. vasárnapja

Jn 1,6-8. 19-28 Bűnbánati idő?

A mai evangélium központi alakja - az elmúlt vasárnaphoz hasonlóan -Keresztelő János. A papok és a farizeusok kérdéseire válaszolva pontosan megfogalmazza küldetését: ő előfutár, aki meghirdeti a messiási kor kezdetét. Abban az időben a keresztelés az eszkatologikus kort idézte, Ezekiel próféta jövendölését: „akkor majd tiszta vizet hintek rátok...” - az eljövendő Messiásra vonatkoztatták. Ezért is hangsúlyozza a Keresztelő, hogy ő csak meghirdeti ennek a kornak a közelségét. Annak eljövételét jelzi, aki majd „új szívet ad és új lelket olt belénk, aki kiveszi testünkől a kőszívet és hússzívet ad nekünk”. Erre rímel az a mondata: „Ő majd Szentlélekkel fog kereszteni”.

Folytathatjuk a múlt vasárnapi gondolatot: mit tanulhatunk a Keresztelőtől?

Ma is elhangzik a kérdés: „Ki vagy te?” S hozzá hasonlóan nekem is tudnom kell válaszolni (magamnak és másoknak is). Önértelmezésem alapján bátran mondhatom azt, hogy küldött vagyok? Nem elsősorban magamért élek, hanem azért, hogy tanúságot tegyek a világosságról? A pusztában kiáltó szava vagyok, aki a mai világba, vagy annak kicsiny szegletébe bekiáltja az Úr üzenetét?

János a bűnbánat keresztségét hirdette. Aki odament, s a vízben alámerült, ezzel bűnös mivoltát vallotta meg, s a megtisztulás, jobbá levés szándékát. Manapság hajlamosak vagyunk megfélekedni a bűnbevallásról, nem tartjuk fontosnak, hogy bűneinket arra méltó testvérünk, vagy legalább közösségünk előtt kimondjuk, s látható-hallható jele legyen jobbulási szándékunknak, s Isten megbocsátó jóságának. Isten végtelen szeretetének egyoldalú hangsúlyozása könnyen túlságosan magabiztossá és vakmerővé teheti az embert. A magunkba nézés, a bűneinkkel, hibáinkkal való szembeszállás szükséges lelki fejlődésünkhöz. S bizony a gesztusok, szertartások sokat segíthetnek abban, hogy átélhetőbb legyen Isten megbocsátó szeretetének megtapasztalása. Nem volna erre az ideai adventben szükségem?

Keresztelő János a bűnbánat keresztségét hirdette, s keményen bírálta kora vallásosságát, valamint a nép vétkeit. Annyira nem félt, hogy Heródesnek is szembe merte mondani bűnös életmódját. Kíméletlenül kimondta az igazságot, nem törődve a várható súlyos következményekkel. Mennyivel könnyebb kerülni a konfliktusokat, visszahúzódva csendben maradni, megtartani a véleményünket! Nem hallgathatunk! Nekünk is feladatunk, hogy megpróbáljuk pontosan megfogalmazni, melyek azok a bűnök, amelyek jelen vannak az emberiség, egy-egy ország, kisebb közösség, vagy családunk életében. Nagy a felelősségünk, ha félelemből vagy kényelemből nem figyelmeztetünk. Persze nem könnyű ítéletet mondani, bűnbánatra inteni, hiszen magunk is gyarlók vagyunk, s kimondott szavunk önmagunkat is kötelezi a változásra. Meg a hozzánk közel állóknak könnyen el is nézzük a hibákat, hallgatólagosan bízva abban, hogy velünk is ezt teszik. Közösségi szinten is komoly feladatunk, hogy meghirdessük: miben kell bűnbánatot tartania a ma emberének, hiszen most is olyan helyzetben vagyunk, amire rámondhatnánk: „A fejsze a fák gyökeréig ér!” Tudunk-e egyénileg és közösségleg, szavainkkal és tetteinkkel felkiáltójel lenni?

Csiky Lajcsi